

KDYŽ
ZPÍVAJÍ
CVRČCI

CHARLES MARTIN

motto román

Když zpívají cvrčci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Charles Martin
Když zpívají cvrčci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KDYŽ
ZPÍVAJÍ
CVRČCI

CHARLES MARTIN

Praha 2018

Přeložila Eva Hauserová

Pro Steva a Elaine

PROLOG

Zatlačil jsem na síťové dveře proti hmyzu, opatřené pružinou, vyšel ven a vyplašil dva kolibříky svádějící boj u krmítka. Když se zvuky jejich křídel vytratily nahoře ve větvích dřínu, ráno mě uvítalo oranžovými pruhy pronikajícími nad obzor. Okamžik předtím bůh zbarvil oblohu směsí černé a tmavomodré, pak přidal valící se cáry připomínající vatu a poprášil ji třpytivými body různé velikosti. Sklonil jsem hlavu na stranu, vykroutil oči tak, abych viděl svět vzhůru nohama, a usoudil jsem, že nebe teď vypadá jako obrovská žulová deska s výlevkou, obrácená dnem vzhůru a rámuující oblohu. Možná že je bůh někde tady dole a popíjí ranní kávu. Jediný rozdíl je v tom, že nemusí číst dopis, který teď držím v ruce. Jeho obsah už zná.

Dole pode mnou řeka Tallulah neznatelně přecházela v hladinu jezera Burton a tvořila s ním jedinou průsvitnou, nehybnou plochu, nedotčenou vintage motorovými čluny a vodními skútry, které v 7.01 ráno proříznou její kůži a způsobí, že se její voda bude valit ke břehu. Za několik dalších okamžiků bůh vyšle slunce nahoru na oblohu, aby putovalo západním směrem a pálilo, až bude kolem poledního třpyt vody bolet v očích a vytvářet před očima malebné šmouhy.

Vyšel jsem ze zadní verandy, dopis stále v ruce, a bos jsem se vydal po kamenných schodech dolů k molu. Kráčel jsem podél hráze, na nohou a obličejí jsem cítil chlad zvedající se mlhy a vystoupal jsem po schodech vedoucích na střechu přístavního domku. Uložil jsem se do houpací sítě tak, abych měl vyhlídku jižně na jezero, které mi vykukovalo nad levým kolenem. Provlékl jsem ukazováček mosazným kroužkem na

konci krátkého provázku a lehce jsem zatahal, abych se začal pohupovat.

Pokud byl bůh opravdu tady dole a pil kávu, pak byl už u svého druhého šálku, protože stačil dokonale vyčistit oblohu. Zůstaly jen oranžové pruhy.

Emma mi jednou řekla, že někteří lidé tráví celý svůj život tím, že se snaží boha předstihnout a možná proniknout někam, kde On nikdy nebyl. Zavrtěla s úsměvem hlavou, protože nechápala, jaký k tomu mají důvod. Řekla, že problém je v tom, že takoví lidé po celý život něco usilovně hledají a v jednom kuse se za něčím ženou, ale když tam dorazí, stejně zjistí, že tam bůh už byl také.

Naslouchal jsem tichu, ale věděl jsem, že nevydrží. Za hodinu jezero vybuchne smějícími se dětmi s plovacími kruhy, výrostky na vodních lyžích a důchodci na nafukovacích člunech. Ti všichni zaženou na ústup kanadské husy a cejny, kteří teď sledují dráhu z drobečků chleba, vytvořenou nějakým časným milovníkem ptáků a šířící se přes jezero jako cesta ze žlutých cihel. V pozdním odpoledni budou na stovkách mol vybíhajících na hladinu jezera syčet grily s dřevěným uhlím a šířit kolem sebe vůni párků, hamburgerů, uzených ústřic a kořeněných uzenin. A na zahrádkách a příjezdových cestách, které všechny sestupovaly k hladině jezera po svazích připomínajících ohromnou salátovou mísu, budou lidé všeho věku vláčet k vodě nafukovací matrace, rozkládat pod stromy polštářky pod hlavu, pomalu upíjet na břehu jezera mátové limonády a margarity a vsedě kývat nohama z palub svých hausbótů. V devět večer prakticky každý majitel domu kolem jezera začne s každoročním hodinovým vystřelováním svátečních ohňostrojů a bude jezero zahlcovat hlukem a ozařovat záblesky červeného, modrého a zeleného deště. Rodiče budou upírat zrak vzhůru, děti se budou hihňat a jásat, psi budou štěkat, tahat za vodítka uvázaná u stromů a budou u jejich kmenů vyhrabávat díry, kočky budou utíkat do úkrytů, veteráni budou vzpomínat a milenci se budou držet za ruce, tiše vyklouznou ven do svých oblíbených

zákoutí a ponoří se nazí do bezpečí vody. To všechno budou zvuky symfonie svobody.

Byl totiž Den nezávislosti.

Na rozdíl od všech ostatních v Claytonu ve státě Georgia jsem neměl žádné rachejtle, párky, ani žádné plány na rozsvěcování oblohy. Mé molo mělo zůstat tiché a temné, gril studený a zanesený starými sazemi, popelem a pavučinami. Svoboda mi připadala jako něco vzdáleného. Jako vůně, kterou jsem kdysi znal, ale kterou už si nedovedu nikam zařadit. Kdybych to dokázal, byl bych prospal celý den jako moderní Šípková Růženka, otevřel bych oči až zítra a odškrtnl bych si příslušný den v kalendáři. Ale spánek, stejně jako pocit svobody, ke mně přicházel málokdy a nikdy nebyl pevný. Většinou jsem si jen krátce zdříml, v nejlepším případě dvě až tři hodinky.

Ležel jsem v houpací síti, osamělý, jen s kávou a zažloutlými vzpomínkami. Vzadu za mnou se z vody zvedala mlha, vířila v miniaturních trychtýřích připomínajících tančící přízraky, unikala vzhůru skrz převislé větve dřínů a křídla kolibříků, a mizela ve vzduchu asi o deset metrů výš.

Má žena mi na obálku rukou napsala, kdy si mám přečíst dopis uvnitř. Kdybych ji poslechl, byl bych to udělal už předloni. Neudělal jsem to a nehodlal jsem to udělat ani dnes. Možná že si ho vůbec nedokážu přečíst. Je těžké si vyslechnout poslední slova na rozloučenou, když s jistotou víte, že jsou skutečně poslední. Výročí naší svatby už čtyřikrát minulo a já jsem pořád zůstal tady, uprostřed pustiny. Dokonce i cvrčci teď byli zticha.

Roztáhl jsem prsty na dopise, uhladil jsem si ho na hrudi a jeho rohy se mi rozprostřely po žebrech jako maličká papírová křídla. Hořká náhražka.

Kolem posedávali lidé v houpacích křeslech, upíjeli mátovou limonádu a zapáleně se přeli o to, jaká denní doba je tady na jezeře nejlepší. Za svítání stíny dopadají před vás, jako by se snažily dotknout nadcházejícího dne. V poledne na svém stínu stojíte, zachycení někde mezi minulostí a budoucností. A za

soumraku stíny dopadají za vás a zakrývají vaše stopy. Podle mých zkušeností lidé, kteří mají nejraději soumrak, obvykle něco skrývají.

KAPITOLA 1

Na svůj věk byla malá. Pravděpodobně jí bylo šest, možná sedm, ale vypadala spíš na čtyři nebo pět let. V těle porcelánové panenky se skrývalo srdce uličníka. Na sobě měla krátké žluté šatečky, žluté ponožky, bílé botky s páskem a slamák se žlutou stuhou, která jí sahala až k pasu. Byla bledá a drobná a pobíhala kolem jako něco mezi postavičkami Eloise a Tygra. Stála v centru měs-
tečka, na severozápadním rohu ulic Hlavní a Savannah, a křiče-
la z plných plic: „Liiimonááááááda! Liiimonááááááda, za padesát
centů!“ Prohlížela si chodník a kolemjdoucí, ale neupoutala žád-
né zákazníky, a tak vytáhla krk co nejvýš, vystoupila na špičky
a z dlaní si udělala hláskou troubu kolem úst. „Liiimonááááááda!
Liiimonááááááda, za padesát centů!“

Její stánek s limonádou vypadal masivně a byl už omšelý časem, ale přesto působil dojmem, jako by byl vyroben jen narychlo. Stolek byl stlučený ze čtyř hranolků deset krát deset centimetrů a z půlky desky palcové překližky. Vzadu za stol-
kem stály dva dvoumetrové hranoly pět krát deset centimetrů,
nesly druhou půlku překližky a mezi nimi byl natažený látkový
reklamní transparent. Někdo nasprejoval celý ten výtvar nažlu-
to a na transparentu bylo velkými hůlkovými písmeny napsáno
LIMONÁDA – 50 CENTŮ – PŘÍDAVKY ZDARMA. Ohniskem
všeho nebyla lavice, banner, žlutý chladič box, ve kterém byla
uložena limonáda, a dokonce ani holčička sama, ale nádoba
z průhledného plastu na zemi před stolkem. Dvacetilitrová
lahev na vodu, usazená pěkně vepředu – a lidé holčičce pro-
jevovali sympatie a vhazovali do ní své přebytečné bankovky
a tichá přání všeho nejlepšího.

Zastavil jsem se a sledoval jsem starší ženu, jak přechází Main Street pod krajkovým slunečníkem a jak vkládá do polystyrenového kelímku postaveného na desce stolku dva čtvrtáky.

„Díky, Annie,“ zašeptala, když přijímala z holčiččiných natažených rukou přetékající pohárek.

„Rádo se stalo, slečno Blakelyová. Máte hezký deštník.“ Podél chodníku se zvedl lehký vánek, načechral žluté stužky, které dívence ležely na zádech, a odnášel její jasný, čistý hlásek dál ulicí.

Slečna Blakelyová vsála vzduch mezerou mezi zuby a zeptala se: „Už se cítíš líp, malá?“

Holčička k ní vzhledla zpod kloboučku. „Ano, prosím.“

Slečna Blakelyová vyprázdnila pohárek a holčička přenesla pozornost zpátky k chodníku. „Limonááááá! Limonááááááá za padesát centů!“ Měla jižanský protáhlý přízvuk, který zněl hořkosladce, jemně a chraplavě. Vyzařoval esenci malé dívky a přitahoval pozornost jako ohňostroje čtvrtého července.

Nebyl jsem si tím úplně jistý, ale připadalo mi, že jakmile slečna Blakelyová odložila pohárek a pokývla holčičce na znamení díků, vložila ještě do průhledné nádoby na vodu u svých nohou něco, co vypadalo jako dvacetidolarová bankovka.

To tedy panečku musela být limonáda!

A holčička byla ve vydělávání peněz velice výkonná. V plastové lahvi se hromadily bankovky, ale přesto si zřejmě nikdo nedělal starosti, že by nádobu mohl někdo ukrást, a nejmíň ze všech malá prodavačka. Kromě cedule hlásající prodej limonády jsem žádné jiné vysvětlení neviděl. Podle všeho nebylo potřeba. Odehrávalo se to na malém městě. Všichni to prostě věděli. Totiž všichni až na mě.

Dříve toho dopoledne jsme s Charliem – mým sousedem přes zátoku jezera, jehož dům jsem měl v doslechu, a mým bývalým švagrem – brousili papírem mahagonovou palubu a podlahové mřížky lodi značky Greavette z roku 1947, ale došel nám

smirkový papír dvěstědvacítka a zásoba lodního laku. Hodili jsme si mincí a já jsem prohrál, a tak jsem musel jet do města na nákup, zatímco Charlie chytal ryby z mola a pískal na děvčata oblečená v bikinách, která se s pištěním proháněla kolem na barevných vodních skútrech. Charlie moc neřídí auto, ale vždycky soutěživě trvá na tom, abychom si o to hodili mincí. A já jsem prohrál.

Dnešní cestu jsem podnikal v jinou dobu než obvykle. Málokdy jsem do městečka jezdil dopoledne, zvláště v době, kdy po chodnících proudí množství lidí mířících do práce a z práce. Abych byl upřímný, vlastně do městečka vůbec často nejzdím. Jen projedu po jeho okraji a zamířím do sousedních obcí a každé dva měsíce měním obchody s potravinami a železářství, kde nakupuji. Nikde nejsem stálý zákazník.

Když už sem zajedu, pak obvykle odpoledne, patnáct minut před zavírací dobou, oblečený jako místní člověk do vybledlého denimu a baseballové čapky s reklamním nápisem na nějakou vrtačku nebo farmářské vybavení. Zaparkuju někde vzadu, stáhnou si čepici do čela, límec vyhrnu nahoru a oči sklopím k zemi. Vklouznu dovnitř, koupím, co potřebuju, a zase se vytratím a mým cílem je být tak nenápadný, až splynu s prostorem obchodu a zmizím pod podlahou. Charlie tomu říká pokradmé nakupování. Pro mě je to způsob života.

Mike Hammermill, bývalý majitel manufaktury v Maconu, nyní na odpočinku, si nás s Charliem najal, abychom připravili jeho greavette, model 1947, na desátou výroční přehlídku starožitných a klasických člunů na jezeře Burton. Měla to být naše třetí účast za mnoho let, a pokud jsme kdy doufali, že to naklepeme klukům z Blue Ridge Boat Werks, potřebovali jsme k tomu teď smirkový papír. Na greavette jsme pracovali už skoro deset měsíců a blížili jsme se dokončení, ale ještě bylo potřeba dokončit práci na převodech a nanést osm vrstev lodního laku na palubu a na podlahové mřížky, než bude loď moci vyrazit na vodu.

— — —

Měl jsem vyprahlo v ústech a byl jsem zvědavý, a tak jsem přešel ulici a vložil do pohárku padesát centů. Holčička přitiskla prst na páčku hubičky chladicího boxu, až jí zběly klouby a ruka se jí začala třást, a nalila mi pohárek čerstvě vymačkané limonády se spoustou dřeně a cukru.

„Díky,“ řekl jsem.

„Jmenuju se Annie,“ odpověděla a ustoupila jednou nožkou dozadu, aby mi mohla vyseknout poklonu, při níž připomínala slunečnici. Pak vzhledla pod štítek mé čepice, aby našla mé oči. „Annie Stephensová.“

Přendal jsem si pohárek do druhé ruky, srazil jsem podpatky k sobě a řekl jsem: „Díky; jeť tuhý mráz, a v srdci jest mi bolno.“

Zasmála se. „To sis vymyslel?“

„Kdepak,“ zavrtěl jsem hlavou. „Vymyslel si to člověk jménem Shakespeare v příběhu, který se jmenuje *Hamlet*.“ Většina mých kamarádů se dívala na seriály jako *Waltonovi* nebo *Havaj 5-0*, ale já jsem strávil pěkný kus svého dětství četbou. Dodnes nemám televizi. Moji mysl naplnila spousta dávno zemřelých spisovatelů svým stále přítomným šepotem.

Trochu jsem nadzvedl čapku a podal jsem jí ruku. „Reese. Jmenuju se Reese.“

Sluce mi svítilo do zad a můj protáhlý stín padal na chodník a chránil jí oči před sluncem jedenácté hodiny, šplhajícím výš na oblohu a stále víc pálícím.

Chvilku o tom uvažovala. „Reese je dobré jméno.“

Po chodníku se drobnými krůčky přiblížil muž se dvěma taškami právě nakoupených potravin, a tak se k němu otočila a vykřikla tak hlasitě, aby to slyšeli i lidé vzdálení tři bloky: „Limonáááááááda!“

Pokývl jí a řekl: „Dobré ráno, Annie. Za chvíli se vrátím.“

Otočila se zase ke mně. „To je pan Potter. Pracuje tamhle. Má rád limonádu s cukrem navíc, ale není takový jako někteří moji zákazníci. Někteří asi potřebují víc cukru, protože jsou sami dost kyselí.“ Zasmála se vlastnímu žertu.

Upíjel jsem po troškách a zeptal jsem se: „Jsi tu každý den?“ Jedna z věcí, které jsem se naučil za studií, někdy během dlouhých nocí, byla, že když položíte dost správných otázek, takových, které se dotknou tématu, ale nemíří na něj přímo, lidé vám obvykle sami nabídnou právě to, co hledáte. Je důležité vědět, na co se ptát, kdy se ptát, a co je nejdůležitější, jak zní začátky hodně dobrého rozhovoru s ležícím pacientem.

„Kromě nedělí, kdy Cici prodává živou návnadu v Butch's Bait Shop. Ty ostatní dny pracuje tamhle.“

Ukázala k železářství, kde stála za pokladnou zády k nám odbarvená blondýna, prsty jí tančily na klávesách a pak odzvonila něčí objednávku. Nemusela se ohlížet, aby nás viděla, protože se dívala do zrcadla velkého metr krát metr, které viselo na stěně nad pokladnou a dovovalo jí vidět všechno, co se dělo u Anniina stánku.

„Cici?“

Usmála se a znovu na ni ukázala. „Cici je moje teta. S mamkou byly sestry, ale moje mamka by nikdy nestrčila ruku do něčeho tak ošklivého jako je hmyz nebo pijavky.“ Annie si všimla, že mám prázdný pohárek, nalila mi další a pokračovala. „Takže jsem tu většinu dopolední do oběda. Pak jdu nahoru, kouknu se na telku a zdřímnu si. A co ty? Co děláš ty?“

Reagoval jsem svou obvyklou odpovědí, která byla napůl pravdivá a napůl ne. Má ústa říkala „Pracuju na lodích,“ ale myšlenky mi zabloudily jinam a vedly samomluvu: *Budu mít začas srdce na dlani, aby si do něj každá kavka směla beztrestně klovnout. Nejsem to, co jsem.*

Přimhouřila oči a podívala se vzhůru, někam nad moji hlavu. Dýchala trochu namáhavě, chraptivě, protože byla zahleněná, zřejmě jí to neustále nutilo ke kašli, ale ona kašel potlačovala. Při řeči rychle couvla dozadu, nahmatala pod chodidly okraj chodníku a posadila se do skládací režisérské židle, která stála za jejím stánkem. Založila si ruce na hrudi a soustředěně dýchala, zatímco stužky jejího kloboučku tančily ve větru.

Pozoroval jsem, jak se jí zvedá a klesá hrud'. Vršek jizvy,

lemované dírkami po sešití, jistě staré ani ne rok, jí vystoupil asi dva centimetry nad výstřih šateček a zastavil se právě pod malou krabičkou na pilulky, kterou měla zavěšenou na řetízku na krku. Nemusela mi říkat, co je uvnitř.

Ťukl jsem levou nohou do dvacetilitrové lahve na vodu. „A na co je tahle nádoba?“

Lehce si přešla rukou po hrudi a tím odhalila další kousek jizvy. Lidé procházeli kolem po chodníku, ale ona se unavila a už nebyla tak hovorná. O pět domů dál vyšel z realitní kanceláře nějaký šedovlasý pán, vyběhl nahoru do kopce, sám se chopil pohárku, stiskl páčku chladicího boxu, řekl „dobré ráno, Annie“ a vhodil dolar do pohárku a další dolar do plastové lahve u mých nohou.

„Dobrý den, pane Oscare,“ skoro zašeptala. „Děkuji. Na shledanou zítra.“

Pohládl ji po kolínku. „Na shledanou zítra, zlatíčko.“

Vzhlédla ke mně a sledovala ho, jak se vzdaluje ulicí. „On říká každému zlatíčko.“

Vložil jsem padesát centů do pohárku, když se dívala, a dvacet dolarů do velké nádoby, když se právě nedívala.

V posledních osmnácti letech, možná déle, s sebou nosím v kapsách nebo u pasu několik věcí. Mosazný zapalovač Zip-po, přestože jsem nikdy nekouřil, dva kapesní nožičky s malými čepelemi, sáček s různě velkými jehlami a různými typy nití, a baterku Surefire. Před pár lety jsem přidal ještě jednu věc.

Pokývla směrem k mé baterce. „George, to je náš šerif, nosí hodně podobnou baterku. A jednou jsem takovou viděla i v sanitce. Určitě nejsi policajt nebo ze sanitky?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Nejsem.“

O několik vchodů dál vyšel ze své ordinace doktor Sal Cohen a šoural se po chodníku. Sal už patří ke Claytonu jako místní pamětihodnost, všichni ho tu znají a mají rádi. Je mu kolem pětasedmdesátky a pracoval jako dětský lékař od chvíle, kdy získal skoro před padesáti lety atestaci. Ve své malé ordinaci o dvou místnostech byl svědkem toho, jak většina obyvatel

Claytonu vyrostla z novorozeňat v dospělé lidi. Měl tvídové sako, vestičku ze stejného materiálu, kravatu zakoupenou před třiceti lety, rozježený knír, rozježené obočí, množství chloupků v nose a uších, dlouhé kotlety, velké uši a dýmku. A v kapse vždycky nosil nějaké bonbony.

Sal se přišoural k Annie, posunul si dozadu tvídový klobouk, a když mu nabídla pohárek, vzal si dýmku do levé ruky. Zamrkal na holčičku, pokývl mi a pomalu upíjel. Když dopil, otočil se k Annie bokem. Vsunula mu ruku do kapsy saka, vytáhla mátový bonbon a usmála se. Sevřela cukrátko oběma rukama a zahihňala se, jako by našla nějakou vzácnost.

Sal krátce smekl klobouk, zavěsil si dýmku na spodní ret a vydal se ke svému starému cadillacu, parkujícímu u chodníku. Než otevřel dvířka, pohlédl na mě. „Uvidíme se v pátek?“

S úsměvem jsem přikývl.

„Už tu chuť cítím na jazyku,“ řekl, olízl si rty a potřásl hlavou.

„Já taky.“ A opravdu jsem ji cítil.

Namířil na mě dýmku a řekl: „Drž mi místo, jestli tam přijdeš první.“

Přikývl jsem a Sal odjel jako starý člověk – prostředkem ulice a nikdo by ho nepřiměl spěchat.

„Ty znáš pana doktora Cohena?“ zeptala se Annie.

„Jo.“ Chvilíčku jsem přemýšlel a snažil jsem se přijít na to, jak to nejlépe vyjádřit. „Nám oběma... moc chutnají cheeseburgery.“

„Aha,“ přikývla. „Mluvíš o *The Well*.“

Také jsem přikývl.

„Vždycky, když ho vidím, buď mluvím o minulém pátku, nebo už se těší na ten další. Doktor Cohen má moc rád cheeseburgery.“

„To není sám,“ podotkl jsem.

„Můj pan doktor mi je nedovolí jíst.“

S tím jsem nesouhlasil, ale neřekl jsem jí to. Aspoň ne přímo. „Zdá se mi jako zločin zakazovat nějakému děcku jíst cheeseburgery.“

Usmála se. „To jsem mu taky říkala.“

Dopíjel jsem svoji skleničku a ona mě sledovala bez netrpělivosti nebo obav. Nějak jsem věděl, že i když má u nohou hromadu peněz a i kdybych jí sám nedal ani penny, dolévala by mi tu limonádu, až bych buď celý zežloutl, nebo odplaval. Problém byl v tom, že jsem měl víc času než ona. Anniina naděje možná leží v té lahvi a měl jsem takový dojem, že by její víra v boha sice dokázala pohnout Mount Everestem a zastavit slunce, ale když nedostane nové srdce, nedožije se puberty.

Přejela mě pohledem nahoru a pak dolů. „Jak jsi velký?“ zeptala se.

„Jak vysoký, nebo jak těžký?“ zeptal jsem se já.

Přiložila si ruku naplocho do úrovně očí. „Jak vysoký.“

„Metr pětadesát.“

„A jak jsi starý?“

„V lidských, nebo psích letech?“

Zasmála se. „Ve psích.“

Na chvíli jsem se zamyslel. „Dvě stě padesát devět.“

Znovu mě odhadla pohledem. „A kolik vážíš?“

„V librách, nebo kilech?“

Obrátila oči v sloup a řekla: „V librách.“

„Před snídaní, nebo po večeři?“

To ji zarazilo a poškrabala se na hlavě, vzhledla podél chodníku do dálky a zase zpátky a pak přikývla. „Před snídaní.“

„Sto sedmdesát čtyři liber.“

Zase se na mě na okamžik zadívala. „A jaké máš číslo bot?“

„Evropské, nebo americké číslování?“

Stiskla rty a pokusila se znovu skrýt úsměv; pak si založila ruce v bok. „Americké.“

„Jedenáct.“

Podívala se mi na nohy, zjevně si chtěla ověřit, jestli jí říkám pravdu. Pak si urovnala šaty, postavila se zpříma a vypjala hrudník do úrovně špiček nohou. „No, mně je sedm. Vážíím čtyřicet pět liber. Mám velikost šest a měřím sto pětadvacet centimetrů.“

V myslí se mi znovu ozval šepot: *Pod kůží ženy schováváš srdce tygra.*

„No a?“ zeptal jsem se.

„Jsi větší než já.“

Zasmál jsem se. „O trošku jo.“

„Ale...“ vztyčila prst do vzduchu, jako by chtěla zkoumat směr větru. „Můj pan doktor říká, že až dostanu nové srdce, můžu ještě vyrůst.“

Pomaloučku jsem přikývl. „To je tedy hodně pravděpodobné.“

„A víš, co bych s tím dělala?“

„S tím srdcem, nebo s těmi centimetry navíc?“

Na okamžik se zamyslela. „S obojím.“

„A co?“

„Byla bych misionářka jako mamka a tatka.“

Představa někoho s transplantovaným srdcem, jak se plahočí v horku africkou džunglí, stovky kilometrů daleko od nějaké stabilní stravy nebo léků, od lékařské péče nebo od kohokoli, kdo by byl dost kvalifikovaný, aby dokázal potřebné léky a péči poskytnout, byla zcela nemožná a já jsem dobře věděl, že v něco takového se nedá vůbec doufat. „To by tedy na tebe byli doopravdy hrdí.“

Vzhlédla ke mně přimhouřenýma očima. „Oba jsou v nebi.“

Chvilku jsem nic neříkal a pak jsem nadhodil: „To jsem si tedy jistý, že se jim po tobě stýská.“

Zmáčkla palcem páčku chladicího boxu a znovu mi napouštěla limonádu. „Mně se po nich taky stýská, ale vždyť se zase uvidíme.“ Podala mi pohárek a pak zvedla obě ruce do vzduchu, jako by vyvažovala váhu. „Za osmdesát nebo devadesát let.“

Napil jsem se a myslel jsem na to, jak je to nepravděpodobné.

Znovu ke mně vzhlédla a z přimhouřených očí jí číselná zvědavost. „A co chceš dělat ty, až vyrosteš?“

Dopil jsem poslední doušek a shlédl jsem k ní. „Tohle děláš všem zákazníkům?“

Založila si ruce za záda a podvědomě srazila paty k sobě jako Dorotka v Zemi Oz. „A co dělám?“

„Tolik se vyptáváš.“

„No... asi jo, myslím.“

Naklonil jsem se k ní blíž a pohlédl jsem jí zblízka do očí. „Drahoušku, jsme ti, kdož hudbu hrají, jsme ti, kteří sny sní.“

„To je zase ten pan Shakespeare?“

„Kdepak. Willy Wonka.“

Šťastně se zasmála.

„No, tak ti děkuju,“ řekl jsem, „Annie Stephensová.“

Znovu mi vysekla poklonu a řekla: „Na shledanou, pane Reese. Prosím, zastav se tu znova.“

„Zastavím se.“

Přešel jsem ulici, vybral jsem správný klíč a odemkl svůj suburban. S klíčem v ruce jsem se díval skrz přední sklo a vybavovali se mi všichni ti, kdo na tom byli přesně jako ona, a magnetická naděje, která ze všech prýštila, naděje, kterou nikdy nemohla vykořenit žádná síla v pekle ani na zemi.

A v té chvíli jsem se rozpomenul, že jsem kdysi býval v něčem dobrý a že jsem znával lásku. Ta myšlenka mi v nitru zněla ozvěnou: *rozlévám se jako voda, všechny kosti se mi uvolňují, jako vosk je mé srdce, rozplynulo se v mém nitru.*

Někde na východě se v kopcích zvedl silný vítr a hnal se vzhůru po Savannah Street. Hučel kolem starých cihlových budov, podél chodníku, protáčel vrzající korouhvičky, rozezníval melodické zvonkohry, až se přehnal přes Anniin stánek s limonádou, převrhl jí polystyrenový kelímeček a rozházel necelých deset dolarů v drobných a bankovkách po ulici. Vyskočila ze své skládací židle a vrhla se za penězi na křižovatku.

Postřehl jsem to příliš pozdě a ona to neviděla vůbec.

Dodávka s chlebem projela kolem mě po South Main. Právě svítila zelená, a tak vůz zrychlil, až se ozval výstřel z výfuku a objevil se oblak bílého dýmu. Zaslechl jsem rádio uvnitř, vyhrávající country, a zahlédl jsem řidiče, který si právě dal do

pusy sušenku, na křižovatce zabočil a zaclonil si přitom rukou oči proti slunci. Pak musel uvidět Annieiny žluté šatečky. Dupl na brzdy, až se zadní kola přestala točit a auto se začalo otáčet a poskoky šinout ke straně. Čím víc se dodávka stáčela, tím víc sílily její poskoky po asfaltu.

Annie se ohlédlá po zdroji hluku a strnula. Upustila peníze, které držela v ruce, až se bankovky rozletěly do vzduchu jako velcí motýli, a přestala ovládat svůj močový měchýř. Nevydala ze sebe ani hlásku, protože se jí stáhlo hrdlo.

Řidič vykřikl: „Ježíšikriste, Annie!“ Stočil volant co nejvíc, až zadní nárazník dodávky narazil do předního pravého blatníku zaparkované Hondy Accord. Dodávka se odrazila od hondy a zlomek vteřiny poté bok její korby udeřil Annie přímo do hrudi. Dutý zvuk nárazu jejího tělíčka na korbu byl hlučný jako rána z děla.

Stačila zvednout jednu ruku, která nesla největší sílu nárazu, a pak se svalila dozadu a kutálela se jako žlutý míč, klobouček jí odlétl jedním směrem a nohy a tělíčko na opačnou stranu. S dutým nárazem přistála na druhé straně ulice za kombíkem značky Ford, s levým předloktím zlomeným jako párátko. Poslední záchvěv východního větru zachytil spodní okraj jejích šatečeků a přehodil jí ho přes obličej. Ležela bez hnutí, hlavou dolů z kopce, a na žlutých šatech teď měla rudé skvrny.

Dostal jsem se k ní jako první a hned po mně ta žena od pokladny železářství. V očích měla šílený pohled a nepřičetně ječela. Během dvou vteřin se kolem nás shromáždil dav.

Annie měla zavřené oči, tělo ochablé a kůži průsvitnou a bílou. Jazyk jí zapadl dozadu a zablokoval dýchací trubici, takže se dusila, obličej jí modral a celé tělíčko získávalo křidový odstín. Nebyl jsem si jistý, zda neutrpěla poškození míchy, ale co nejlépe jsem jí znehybnil krk a pomocí svého kapesníku jsem jí jazyk vytáhl, uvolnil dýchací cesty a zajistil jí tak přísun vzduchu do plic. Věděl jsem, že sebemenší pohyb krku by mohl zhoršit zranění míchy, pokud by nějaké měla, ale musel jsem jí především zajistit volné dýchání. Vzduch znamenal život.

Vzhledem k tomu, jaké možnosti jsem měl na výběr, jsem volil menší zlo.

Anniina hrud' se teď rytmicky zvedala a klesala, a tak jsem nahmatal pulz na její krční tepně a druhou rukou jsem odepjal svoji baterku a posvítíl jí do očí, abych zjistil reakci zorniček. Zatímco jsem pozoroval její oči, strčil jsem si baterku do úst, sundal jsem si hrudní snímač srdeční frekvence a umístil jí jeho senzor na hrudní kost. Hodnota pulzu na mých hodinách se okamžitě změnila ze 62 na 156. Nahmatal jsem bod, kde byl tep jejího srdce cítit maximálně, a pak jsem oběma rukama proklepal hranice jejího srdce. Ověřil jsem si, co už jsem věděl – srdce měla skoro o padesát procent větší, než by mělo být.

Žena od pokladny uviděla, jak sahám Annie na dětský hrudníček, a vytála mi silný políček. „Nech ji okamžitě bejt, ty zvrhlíku!“

Neměl jsem čas nic vysvětlovat, a tak jsem držel snímač na místě a dál jsem sledoval Anniiny oči. Pokladní uviděla Anniiny zorničky a její nateklý jazyk a dřepala si k ní. Utrhla holčičce z krku řetízek, rozsypala drobné pilulky z nádobky Annie po bříšku a odmrštila někam stranou nějaký drobný blyštivý předmět, možná zlatý. Skončil pod dodávkou, ztracený v blátě u chodníku. Vzala dvě pilulky a chtěla je vložit Annie pod jazyk. Pořád jsem jednou rukou držel Anniino hrdlo a sledoval jsem ji pohledem, ale teď jsem chytil ženu za ruku, pevně ji sevřel a s klidem jsem na ni promluvil. „Jestli jí je dáte do úst, zabijete ji.“

Ženě zasvítilo v očích a její panika rostla, až se jí napjaly cévy na krku. Byla silná a skoro mi ruku vytrhla, ale držel jsem pevně a dál jsem sledoval Annie.

„Pusťte mě. Vždyť ji zabijete.“ Rozhlédla se po davu, který se kolem nás utvořil. „On ji chce zabít! On zabije naši Annie!“

Dva mohutní muži ve vybledlých kombinézách a baseballových čapkách s nápisem John Deere, kteří předtím něco jedli v blízkém bufetu, ke mně přistoupili.

„Helejte, rači tu holčičku nechejte na pokoji. My Annie známe, ale vás ne.“

Muž, který promluvil, byl skoro dvakrát těžší než já a na dohadování a vysvětlování jsme neměli čas, ale nikdo kromě mě to nevěděl. Pořád jsem držel pevně ženu za ruku, ale přitom jsem se otočil a nakopl jsem většího z těch dvou přímo do rozkroku, až si dřepl a pak se zhroutil do kleku.

Druhý muž mi položil obrovskou tlapu na rameno a prohlásil: „Čoveče, to je můj brácha a tos teda neměl dělat.“

Volnou rukou jsem ho vši silou uhodil do břicha, což nebyl malý terč. Také se složil, lapal po dechu a dával svoji snídani na chodník.

Obrátil jsem se k ženě, která pořád ječela a obracela se k davu o pomoc. „On ji zabije! Annie umře! Proboha!“

Bylo to pořád horší. Násilím jsem jí ruku rozevřel, ale nepokusil jsem se jí pilulky odebrat. Podíval jsem se jí do očí a klidně jsem řekl: „Dejte jí půlku pilulky.“

Zatvářila se zmateně a zřejmě si nebyla schopná uvědomit, co říkám.

Větší z bratrů se zvedl na kolena a chystal se mě sevřít rukou, ale nakopl jsem ho silně do břicha, ovšem ne natolik, abych mu zlomil žebro.

Žena shlédla k Annie a ke dvojici traktoristů, které jsem měl u nohou. Z jejího výrazu jsem vyčetl, že to, co jí říkám, se nesrovnává s tím, co si v minulosti buď přečetla, nebo jí někdo řekl.

„Ale...“ začala.

Přikývl jsem, abych jí to potvrdil. „Začněte s půlkou a pak ji budeme sledovat. Kdybyste té holčičce dala pod jazyk tolik nitroglycerinu najednou, tlak by jí klesl tak nízko, že by už nikdy nestoupl.“ Pustil jsem její ruku. „Dejte jí půlku.“

Žena překousla pilulku napůl, druhou půlku vyplivla, jako by to byl vršek náboje do muškety, a tu první dala Annie pod jazyk. Annie byla při vědomí; měla potíže zaostřit zrak a paže jí visela jako loutce. Kolem nás se toho odehrávala

spousta – lidé, troubení aut, vzdálený zvuk houkačky –, ale já jsem byl vycvičený k soustředění na tři věci: pulz, zorničky a dýchací cesty.

Nitroglycerin se rozpustil a Anniiny tváře brzy dostaly barvu – byl to důsledek rozšířených cév, zvýšeného průtoku krve a okysličení periferie těla.

Žena na ni tiše promluvila. „Annie? Annie?“ Pohládila holčičku po ruce. „Drž se, zlatíčko. Pomoc je na cestě. Vydrž. Už brzy přijdou. Slyším je.“

Annie přikývla a pokusila se usmát. Pulz jí maličko zrychlil a zůstával trochu nepravidelný.

Houkačka sanitky se blížila a já jsem v duchu odhadoval, jak dlouho jim bude trvat, než přijdou, provedou diagnózu a stabilizují ji a pak ji převezou. Vycházelo mi, že Annie odděluje od pohotovosti v nemocnici asi dvanáct minut.

Annie teď mrkala a rozhlížela se po lidech kolem a já jsem se znovu obrátil k pokladní. „Teď jí dejte druhou půlku.“

Annie otevřela ústa a žena jí vložila pod jazyk druhou půlku tabletky. Když se rozpustila, vytáhl jsem z kapsy vlastní pouzdro na léky, vysypal jeho obsah a podal jí jeden malý dětský aspirin.

„A teď tohle.“

Poslechla mě. Odepjal jsem si zápěstní část snímače srdeční frekvence a připjal ji na zápěstí Annie. I když jsem ho utáhl na poslední díрку, byl jí pořád volný.

Houkačka se blížila a já jsem se podíval na ženu naproti sobě a ukázal jsem jí na hodinkovou i hrudní část snímače na Anniině těle. „Tohle k sobě patří. Zaznamenává to, co se děje s jejím srdcem. Doktor na pohotovosti, jestli je aspoň trochu dobrý, už bude vědět, co s tím.“

Zdravotníci dorazili o deset vteřin později a rychle si dřepi vedle mě. Viděli, že zvládám situaci, a tak se nejdřív obrátili ke mně.

Neztrácel jsem čas. „Trauma způsobené tupým nárazem. Zlomená žebra vlevo. Uvolnil jsem dýchací cesty, spontánní decho-

vá frekvence 37. Cítil jsem krepitaci naznačující subkutánní emfyzém, podezření na částečný pneumotorax nalevo.“

Mladý zdravotník se na mě podíval nechápavě.

„Myslím, že jí splaskla jedna plíce,“ vysvětlil jsem mu.

Přikývl a já jsem pokračoval: „Pulz 155, ale nepravidelný. Krátká ztráta vědomí, nyní hodnota GCS na dvanáctce.“

Přerušil mě. „Její signál zazvonil.“

Pokračoval jsem: „Dostala dvakrát pod jazyk nitroglycerin, v pětiminutovém odstupu.“ Ukázal jsem na její jizvu na hrudní kosti. „Má za sebou operaci srdce. Odhadem před dvanácti měsíci. A dále,“ podíval jsem se na hodinky, „před sedmi minutami dostala snímač srdeční frekvence.“

Přikývl, přistoupil k holčičce a začal jí na ústa nasazovat kyslíkovou masku.

Za mými zády seděli bratři traktoristé s vyvalenýma očima a s otevřenými pusami. Pochopili, co tu dělám, a už se mě nepokoušeli odtáhnout pryč. Což bylo dobře. Měl jsem totiž pocit, že kdyby si to opravdu umanuli, povedlo by se jim to. Má výhoda byla, že jsem je dokázal překvapit, ale teď jsem ji ztratil.

Zdravotník kontroloval Anniiny zorničky, požádal ji, aby dýchala normálně, a začal jí omotávat pravou paži nad loktem pásem na měření tlaku, zatímco se druhý zdravotník vrátil s fixačním límcem a transportním lehátkem. Za dvě minuty jí opatrně, aby ještě víc nepoškodili její zraněnou paži, zavedli do žíly hadičku s fyziologickým roztokem, aby pomohli zvednout její krevní tlak. Naložili ji do sanitky, posadili k ní tetu Cici a vyrazili směrem k Rabunské okresní nemocnici. Když zavírali dveře, teta hladila Annie po vláscích a šeptala jí něco do ucha.

Shromážděný dav se postupně rozcházel, vyklidil vozovku a policisté vyslyšali řidiče dodávky. Místní lidé ještě otáleli na chodnicích s rukama v kapsách, potřásali hlavami a ukazovali směrem ke křižovatce a ve směru větru.

Obrátil jsem se k těm dvěma chlápům za svými zády a natáhl jsem ruku, abych pomohl prvnímu z nich vstát. „Tak co, do smrti dobrý?“

Větší z obou mužů uchopil moji ruku a já jsem mu s náma-
hou pomohl do stoje.

Mávl rukou za odjíždějící sanitkou. „Mysleli jsme, že chcete
Annie ubližovat.“

Pohledem jsem sledoval vůz, dokud nezmizel. Řekl jsem
skoro jen k sobě: „Kdepak, pane. To v žádném případě.“ Po-
mohl jsem na nohy i druhému muži a oba odkráčeli. Potřásali
přitom hlavami, urovnávali si čapky a dávali do pořádku své
kombinézy.

Za zády mi zahučel nějaký starší pán v plátěném klobouku
a montérkách, jehož vysoké boty byly cítit naftou: „Kdy už tu
holku konečně osud přestane pronásledovat?“ Plivl s velkou
přesností černou slinu do kanálu. „Proč to musí být ze všech
lidí z tohoto městečka zrovna ona? Život prostě není spraved-
livej. Jo, vůbec není spravedlivej.“ Znovu si odplivl, a zanechal
tak na ulici skvrnu. Pak vykročil po chodníku směrem z kop-
ce dolů.

Když zástup lidí prořídil, dřepl jsem si k okraji chodníku
a prohledal jsem bláto pod obrubníkem. Našel jsem drobný
předmět, který jsem hledal, a vložil jsem si ho do kapsy. Byl
obnošený a měl na zadní straně nějaký nápis. V dálce se vytrácel
zvuk houkačky a ve vzduchu se vznášely vůně skořice, broskvo-
vého koláče, grilování a dieselových spalin. A možná také slabý
závan jasmínovníku. Když jsem jel pryč, u nádoby na vodu sto-
jící u chladicího boxu se vytvořila fronta lidí, kteří tam mlčky
vhazovali bankovky, než se vrátili ke svým zaměstnáním.

KAPITOLA 2

Uplynulo devět měsíců, než jsem ten klíč našel. Vložila ho na dno dřevěné krabičky, kterou jsem měl už od dětství, pod rozedraný a zaprášený výtisk Tennysona. Po straně přívěsku klíče bylo vytištěno jméno banky a číslo schránky.

S Charliem jsme jeli do banky společně. Zaměstnanec zavolal manažera, který ověřil moji totožnost, zavedl nás do malé místnosti se stolem a čtyřmi židlemi a pak zmizel. Vzápětí se vrátil celý popelavý s nějakými papíry, které jsem měl podepsat. Udělal jsem to a on znovu zmizel, a za chvíli se zase objevil s malou zavřenou krabičkou. Odešel a zatáhl za sebou závěs. Charlie po celou dobu seděl tiše s rukama na kolenou, v dokonalém ukázkovém sedu, a trpělivě čekal. Vsunul jsem klíč do zámku a otočil jím. Ozvalo se klapnutí a Charlie se po tom zvuku ohlédl. Zvedl jsem víko a uvnitř ležely tři dopisy, všechny s mou adresou. Písmo bylo nezaměnitelné.

Na přední straně prvního dopisu stálo *Otevřít hned*. Na druhém *Po roce*. A na třetím *Po dvou letech*. Zvedl jsem oběma rukama první dopis, odlepil jsem prstem jeho chlopeň a vytáhl jsem dva papíry. První byla kopie dokladu o svěřenském fondu na 100 000 dolarů, což byla celá životní pojistka, kterou pro Emmu její otec uzavřel, když byla ještě holčička. Musel pojistku získat dřív, než kdokoli věděl o jejím zdravotním problému, a žádný z nich mi o ní nikdy nepověděl. Druhý list papíru byl dopis. Posadil jsem se na židli vedle Charlieho a začal jsem číst. *Reese, jestli tohle čteš, pak se to nepovedlo. Znamená to, že jsem po smrti a ty jsi sám...*

Viděl jsem jako v mlze, obličej mi ochabl a celý jsem se zhrou-

til jako domeček z karet. Charlie a jeden starší člen ochranky mě odvedli ven z banky a posadili mě na lavičku v parku, kde jsem se schoulil do klubíčka jako embryo a skoro celou hodinu jsem se třásl.

Později toho dne jsem dopis dočetl. Pak jsem si ho přečetl znovu, a ještě jednou. Vědomí, že ho napsala předem, na mě působilo, jako bych měl v žaludku kámen. Zakončila ho takto: *Reese, nenechávej si tenhle dopis. Znáš tě, ale nežij tím svým způsobem. Dej dopisu volnost. Dovol, aby ho unášel jemný vánek a aby odplul pryč tak, jako to udělal tolikrát Odysseus, když jsme byli děti.*

Zavřel jsem oči a pocítil jsem na tváři její křehkou, skoro průsvitnou dlaň, jak se mě snaží posílit – navzdory mé slabosti.

Poslušně jsem vyhledal a odřízl tenké borovicové prkénko, navrtal jsem ho a přilepil k němu páskou stěžeň z balzy – složil jsem dopis, propíchl ho stěžněm, aby vytvořil plachtu, přilepil jsem na prkénko pod dopis dvoucentimetrovou svíčku a polil jsem palubu loďky tekutinou ze zapalovače. Zapálil jsem svíčku a postrčil loďku do mírného, ale širokého proudu řeky Tallulah. Voda ji unášela padesát metrů, pak sto metrů, až konečně svíčka dohořela až dolů, zapálila tekutinu vsáklou do paluby a celá loďka se vzňala. Plamen vyšlehl metr a půl, možná metr osmdesát do výšky a tenký proud popela a bílého dýmu vyšplhal ještě výš. Pak se lodička otočila, naklonila na bok a zmizela pod bublinami na hladině. Potopila se do hloubky skoro třiceti metrů, až spočinula na dně přehrady, v dávno zatopeném městě Burtonu.

Před prvním výročím toho dne jsem počítal každý den, probudil jsem se před svítáním a seběhl jsem dolů k molu, kde jsem roztrhl obálku, přitiskl si dopis k obličejí a zhluboka se nadechl. Hltal jsem každé slovo a každý náznak její vůně. Představoval jsem si pousmání jejích rtů, kdyby se na nich formovala slova dopisu, sklon její šíje a pozvání v pozadí jejího pohledu. Slyšel jsem její hlas, pak její šepot, téměř nezatelně přes clonu vánku od jezera.

Milý Reese,

dnes ráno, než ses probudil, jsem si četla. Ta slova mi to připomněla. Chtěla jsem tě probudit, ale spal jsi tak tvrdě. Pozorovala jsem tě, jak dýcháš, naslouchala jsem tvému srdci a cítila jsem to své, už podsetitisící, a snažila jsem se zachytit rytmus tvého srdce. Vždycky je tak stálý a silný. Přejela jsem konečky prstů po čáře v tvé dlani a obdivovala jsem sílu a něhu, která je v ní skryta. Věděla jsem už ve chvíli, kdy jsem tě poznala, a ještě víc to vím teď, že se tě dotkl sám bůh. Slib mi, že nikdy nezapomeneš. Slib mi, že budeš vzpomínat. „Uzdravuje ty, kdo jsou zkrušeni v srdci.“ To je tvá práce. Tvé poslání. Tím, že odejdu, se to nezmění. Před lety jsi mě uzdravil. „Předevoším stráž své srdce...“

Navždycky tvá

Emma

Ten den jsem strávil tím, že jsem se díval na jezero, objížděl jsem konečky prstů řádky jejího dopisu a stokrát jsem ho psal znovu, protože jsem věděl, že její ruka musela vykonávat stejné pohyby. Konečně, když se setmělo, jsem odřízl další prkénko, upevnil na něj stěžeň, polil palubu a záď loďky a odstrčil ji na hladinu. Světélko zmizelo ve tmě a po chvíli vzplálo v plovoucím pekle téměř o dvě stě metrů dál. Pak se plamen bez varování zakymácel a zmizel jako planoucí šíp, vystřelený přes zeď.

Uplynul další rok a já jsem odpočítával dny jako dítě před Vánoci – nebo odsouzenec, který naposledy prochází věznicí k popravě. Nepotřeboval jsem se probouzet, protože jsem vůbec nespál, ale když konečně nadešlo ráno, pomalu jsem sešel k molu, podobný odsouzenci k smrti, a vsunul jsem prst pod chlopeň dopisu. Přemýšlel jsem. Uvázl jsem někde mezi ztrátou veškeré naděje a čirým peklem. Když teď budu pokračovat a roztrhnu obálku, přečtu si poslední slova, jaká kdy Emma napsala. Získám jediný poslední něžný okamžik. Chvilku, kterou jsme spolu nikdy neprožili. Od jejích posledních slov mě neoddělovalo nic víc než trocha vyschlého lepidla a celý dlouhý život, kdy už mi nebude nic zbývat.

Zvedl jsem dopis proti slunci a uviděl jsem pod obálkou slabé náznaky jejího písma, ale slova jsem rozeznat nedokázal. Vytáhl jsem prst zpod chlopně, urovnal jsem obálku palcem a ukazováčkem a zasunul jsem si dopis do kapsy košile.

Uplynul další rok a nadešel další čtvrtý červenec. Obálka zvenčí zežloutla, pomačkala se, byla teď cítit po mém potu a písmo na ní vybledlo, což ještě zvýraznila skvrna od kávy pod chlopní. Uplynuly čtyři roky od chvíle, co jsem ty dopisy našel, ale málokdy minulo pět minut, v nichž bych si na Emmu nevzpomněl a nevybavil si ten den, ten večer, kdy se probírala prsty mými vlasy a řekla mi, abych se trochu prospal. Jak jsem se snažil vrátit čas nazpět, obletět zeměkouli jako Superman, modlit se jako Jošua nebo Ezechiáš a zastavit slunce.

V životě ale člověk nemůže napravit nic, co se stalo.

Stmívalo se, když se na větvi poblíž mě usadil sameček kardinála, zazpíval a připomněl mi můj úkol. Houpal jsem se mezi zemí a nebem v objetí sluncem vybledlých, větrem ošlehaných a rozedraných prstů houpací sítě. Neochotně jsem vrátil dopis do kapsy košile a rozložil jsem noviny. Přilepil jsem kolík na místo, opatřil stěžeň plachtou, polil palubu loďky tekutinou ze zapalovače a jemně umístil na palubu svíčku. Nad mou hlavou, přes celý severní výběžek jezera, naplnily noční oblohu ohňostroje, ozývaly se výbuchy a umlčely cvrčky. Někde na jihu u jezera křičely malé děti a mávaly v kruzích prskávkami, aby vytvářely zlatavé hořící kruhy, kterými proskakovali imaginární tygři.

Od chvíle, kdy jsem našel ten klíč, uplynulo pět let. Moji jedinou vazbu se světem venku představuje poštovní schránka v Atlantě, odkud mi přeposílají všechny zásilky do další poštovní schránky v Claytonu, ale teprve poté, co je přesměruje poštovní centrum v Los Angeles, které se v ničem nevrta. Když mi pošlete balíček, který má být doručený do druhého dne, bude dvakrát putovat přes celou zemi a dostane se ke mně za dva týdny. Pro všechny praktické účely tak neexistují a nikdy

neví, jestli a kam přijdu nebo odejdu. Až na Charlieho. A to, co ví o mém tajemství, je u něj v bezpečí.

Ve svém domě nemám žádná zrcadla.

Opatrně jsem položil lodičku na hladinu, postrčil jsem ji a tichá Tallulah ji zachytila. Jemný vánek ji houpal, narovнала se, otočila se na pravobok a plamínek olízl noční vzduch a šplhal nahoru. Svíčka dohořela, po palubě se rozlil oheň a rozzářil oblohu jako modrá létavice. Lodka vzplála, shořela a pak zmizela v tiché hlubině a jen ozvěny vzpomínek rozechvívaly mé prázdné a otřesené srdce.

KAPITOLA 3

Deset minut, které jsem strávil v čekárně pohotovosti Rabunské okresní nemocnice, mi zaplnilo mnoho chybějících kousků mozaiky. Většina lidí v Claytonu a okolí už příběh Annie Stephensové znala. Její rodiče byli misionáři a byli zabití před dvěma roky v občanské válce v Sierra Leone; Annie měla sestřičku, dvojče, která ale zemřela ještě o rok dříve než rodiče – na vrozené srdeční komplikace. Annie teď žije se svou tetou Cindy a už před několika měsíci, poté co poslední operace příliš nepomohla zlepšit její stav, se stala akutní čekatelkou na transplantaci srdce. Poslední kapkou bylo, že její ejekční frakce klesla pod patnáct procent. Už skoro před osmnácti měsíci jí její lékaři v Atlantě dávali jen šest měsíců života. A protože nemá žádné pojištění, naplnila už sedmkrát tu dvacetilitrovou nádobu na vodu a získala tak přes sedmnáct tisíc dolarů, které měly pomoci pokrýt cenu její operace.

Měl jsem pravdu, když jsem usoudil, že se nedožije puberty.

Běžná malá nemocnice jako tahle by za normálních okolností neměla traumatologické oddělení na úrovni 2, ale první letmý pohled mi pomohl pochopit, že se o to hodně přičinil Sal Cohen. Mosazná destička na zdi hlásala *Pohotovostní oddělení Sala Cohena*. V Claytonu a okolí je ten příběh legendární. Asi před čtyřiceti lety Sal přišel o dítě, protože nemocnice neměla dostatečné vybavení. Šlo o dvě děti, předčasně narozená dvojčata, ale k dispozici byl jen jeden inkubátor. Rozzlobilo ho to a původní dva inkubátory se časem rozrostly v nejlepší traumatologické oddělení severně od Atlanty.

Cindy McReedyová otevřela obě křídla dveří s nápisem *žen*

pro zaměstnance a vešla do čekárny. Vystoupila na židli, nevědomky přitom potahovala za rukávy své kostkované bavlněné košile, založila si ruce křížem na hrudi, jako by jí byla zima – nebo jako by nebyla zvyklá mluvit k většímu počtu lidí – a počkala, než se čekárna utiší. Působila dojmem, že potřebuje dohnat spánek za šest měsíců a že se obrazně řečeno pokouší udržet při žonglování ve vzduchu asi o osm kuželek víc, než na kolik stačí její síly. Takový vzhled jsem už viděl; nezlepší se to, dokud se to napřed ještě nezhorší. Zamávala rukama nad davem a bratři traktoristé začali na všechny syčet „Pssst!“

Cindy si otřela oči a zastrčila si vlasy za uši. „Annie bude zase v pořádku. Má jen čistou zlomeninu paže... tím nárazem se kost přerazila... ale uspali ji, narovnali jí to a dali do sádry. Před chvilkou se probírala a hned chtěla eskymo.“

Všichni se usmáli.

Cindy pokračovala: „Ručička se jí úplně zahojí, i když pomalu. Teď je u ní pan doktor Cohen a dovoluje jí, aby prozkoumala kapsu jeho pláště.“

Všichni se znovu usmáli. Skoro každá ruka v této místnosti už někdy v té kapse hledala.

„A pokud jde o její srdíčko, pár dní si nebudeme jistí, co se bude dít. Annie je houževnatá, ale...“ odmlčela se. „My... tedy doktoři... prostě nevědí. Musíme počkat a uvidíme.“ Znovu si založila ruce na hrudi a rozhlédla se po shromážděném davu. Otřela si slzu a nepatrně se zasmála. „Annie měla opravdu štěstí, že se k ní ten cizí pán dostal dřív nežli já. Nebýt jeho... no, to už by tady Annie nebyla.“

Pár očí se stočilo ke mně.

Někdo z davu zavolal: „Cindy, mluvilaš už s někým ze St. Joe? Už ji konečně přesunou do čela seznamu kandidátů na transplantaci? Copak ji teď nepokládají za naléhavý případ?“

Cindy zavrtěla hlavou. „Problém není v nich, ale v nás... nebo spíš v Annii. Po té poslední operaci a tom všem...“ Cindy mávla oběma rukama, jako by smetávala drobyk chleba z piknikového

stolu, „jim Annie nedovolila, aby její jméno posunuli dopředu, dokud si nenajde správného doktora.“

Čahoun vedle mě vyhrkl: „Ale Cindy, propánakrále! Tak se vykašli na to, co ten prcek říká! Je to přece v jejím nejlepším zájmu. Až to bude mít za sebou, ještě ti poděkuje.“

Cindy přikývla. „To bych udělala ráda, Billy, ale je to trochu složitější.“

To je vždycky, pomyslel jsem si.

Cindy ztlumila hlas. „Annie může zvládnout už jen jedinou operaci. A kdoví, jestli se dokáže ještě jednou dát dohromady. Proto musí všechno být v dokonalém pořádku, nebo...“ Znovu sklopila pohled ke svým nohám a pak se zase podívala na Billyho. „Bude to pravděpodobně poslední šance.“

Malá podsaditá žena stojící vedle toho dlouhána ho plácla kabelkou a on si zastrčil ruce do kapes.

Cindy pokračovala. „Její kardiolog sem teď jede z Atlanty. Měl by dorazit asi za hodinku. Jakmile ji prohlédne, budeme vědět víc. Pak budeme muset ještě najít lékaře, který je dost dobrý a ochotný podstoupit to riziko, že ji bude operovat. A zase budeme mít před sebou stejné překážky: potřebujeme srdce, dál musíme najít někoho, kdo bude Annie operovat, ale taky ho musí přijmout ona. Její šance podle statistik, dokonce i kdyby měla nejlepší lékaře, jsou jen jednociferné a...“ Cindy se ohlédla přes rameno a znovu ztlumila hlas. „A s časem se nezvyšují.“

V čekárně se rozhostilo úplné ticho. Pokud se všichni předtím mlčky shodovali v naději, teď to pominulo.

Cindy vypadala na svůj věk, bylo jí kolem pětatřicítky a odhadoval jsem, že její věčné vystupování je výsledkem jak její osobnosti, tak lekcí, které jí uštedřil život. Možná že to byl způsob, jak se s tím vyrovnávala. Prodělala hezkých pár zkoušek a bylo to znát v jejím hlase i obličejí. Pískově blond vlasy jí sahaly k ramenům a teď byly staženy do prostého ohonu zelenou gumičkou, jakou se stahují noviny.

Nebyla vůbec nalíčená. Měla rovnou páteř a vytáhlou postavu. Působila nepoddajně a přísně, ale měla svůj půvab. Chlad-

ná, ale nenápadným způsobem krásná. Komplikovaná, velmi zaměstnaná, ale také potřebovala oporu. Více připomínala cibuli než banán. Její oči měly zeleň, jaká se obvykle objeví pod slupkou avokáda, a rty připomínaly červenou část broskve těsně u pecky. Její kostkovaná košile, obnošené džíny, ohon vlasů a paže založené na hrudi vypovídaly o tom, že funkce je pro ni důležitější než forma, ale měl jsem takový pocit, že jako každá žena v její pozici většinu svých forem skrývá prostě proto, že spotřebuje veškerý svůj čas na plnění svých povinností. Připomínala mi Meryl Streepovou, pracující na kávové plantáži ve *Vzpomínkách na Afriku*.

Krásna je tajemná a právě tak hrozná. Bůh a ďábel zde bojují na bojišti lidského srdce.

Sestoupila z židle dolů a řekla: „Kdyby bylo něco nového, vyvěším to do výlohy obchodu.“ Pohlédla na staršího pána, který ustoupil ke straně čekárny a soustředěně naslouchal. „Je to v pořádku, pane Dillahunte?“

Přikývl a odpověděl: „Prostě zavolejte Mabel, vytiskne vám, co budete chtít.“

Když dav prořídil, Cindy zamířila k automatu na kolu a začala hledat drobné mince. Všechno jí ale padalo z rukou, mince se jí rozletěly kolem nohou a pořád nemohla najít správnou částku.

V hlavě se mi mezitím svářily rozporné hlasy. Zatímco jsem prožíval vnitřní boj, vylovil jsem z kapsy čtyři čtvrtáky a podal jsem je na dlaní Cindy.

Obrátila se ke mně a působila přitom dojemem, že se snaží ovládnout zimomřivý třas. Odhrnula si z obličeje pár pramínků vlasů (okamžitě se vrátily na původní místo), vzala si ode mě čtvrtáky a stiskla tlačítko dietní koly. Kruhy pod jejíma očima vypovídaly o únavě, a tak jsem odšrouboval víčko plastové lahve a podal jsem jí ji. Upila, pohlédla na mě přes vršek lahve a řekla: „Ještě jednou vám děkuju.“ Sklopila zrak, zaryla špičku boty do odřeného místa v terakotové podlaze a pak se na mě podívala. „Doktor Cohen říká, že vám dlužím omluvu.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Lékaři nemají vždycky pravdu.“

„Sal obyčejně ano,“ odpověděla.

Chvilí jsme spolu stáli mlčky a nevěděli jsme, co říct.

„Annie má v Atlantě opravdu dobrého lékaře. Právě jsem s ním dotelefonovala a říkal, že je zvědavý na informace, které si přečte z té věci na popruhu, kterou jste jí připnul na srdce. Říkal, že po ulici jen tak náhodou nechodí moc lidí, kteří by něco takového měli.“

„Někdy se to může hodit.“

Založila si zase ruce na hrudi, zvedla bradu a pohlédla ven z okna. „Sal mi taky potvrdil, že jsem ji mohla zabít.“

„Jmenuji se Reese,“ podal jsem jí ruku. „Představování jsme tam na ulici nějak vynechali.“

„Promiňte.“ Otřela si ruku o džíny a vztáhla ji ke mně. „Kdysi jsem bývala dobře vychovaná. Cindy McReedyová.“ Ukázala skrz dvojité dveře. „Jsem Annina teta. Je to dcerka mé sestry.“

„Cici, jak jsem slyšel.“

Chvilku jsme zase stáli mlčky v čekárně plné lidského hovoru. Ukázala na mé oblečení. „Za posledních pár let jsem potkala spoustu zdravotníků, ale vy mi je vůbec nepřipomínáte. Jak to, že víte, co je potřeba dělat?“

Vedle automatu na kolu viselo velké zrcadlo a odráželo celou mou postavu. Měla pravdu. Vypadal jsem spíš jako nějaký obkladač. A co hůř, už přes pět let jsem se neoholil. Až na oči bych ani já sám sebe nepoznal.

„Když jsem byl mladý, obejdoval jsem na pohotovosti. Uklízel jsem tam a dělal, co bylo potřeba. Nakonec mi dovolili jezdit autem s hasiči a obyčejně jsme dorazili na místo jako první. To víte, sirény, auta, velké řetězové pily...“

Usmála se, což znamenalo, že mi to buď věří, nebo je příliš unavená, než aby o tom pochybovala.

„Pak na vysoké škole jsem pracoval na nočních směnách, abych měl peníze na knihy a školné.“ Pokrčil jsem rameny. „Je to jako jezdit na kole.“ Tohle byla pravda. Nelhal jsem jí – zatím.

„Máte lepší paměť nežli já,“ řekla.

Tenhle rozhovor jsem potřeboval nasměrovat jinam. Usmál jsem se. „Abych byl úplně upřímný, nejvíc se mi na tom líbily ty sirény a blikající světla. Pořád do toho občas strkám nos.“ I tentokrát byly oba mé výroky pravdivé, ale pravdy se dotýkaly jen letmo.

„No...“ Přitiskla si založené paže k tělu, jako by ji obešla zima. „Za ten dnešek vám děkuju... za to, co jste udělal.“

„Vidíte, skoro jsem zapomněl.“ Sáhl jsem do kapsy a vytáhl jsem malý zlatý sandálek, který měla Annie na krku, než ho Cindy odhodila ke kanálu. „Tohle vám upadlo... na ulici.“

Cindy natáhla ruku, a když uviděla, co jí podávám, musela zase potlačovat slzy. Podal jsem jí svůj kapesník a ona si otřela obličej. „To patřilo mé sestře. Poslali to v obálce zpátky z Afriky, když... když našli jejich těla.“

Odmlčela se a nechala si vlasy spadnout do očí. S touhle ženou se život v posledním desetiletí nemazlil a stále toho měla pořádně naloženo.

„Annie to nosila od chvíle, kdy nám to pošta doručila.“ Opatrně si ho vložila do kapsy. „Děkuju... už potřetí.“ Ohlédla se po dvojitých dveřích. „Radši už se tam vrátím. Annie si bude dělat starosti, kde jsem.“

Přikývl jsem a Cindy se obrátila k odchodu. Ještě jsem dodal: „Rád bych se zeptal, jestli se mohu za pár dní vrátit a třeba jí přinést plyšového medvídka nebo něco podobného.“

Otočila se, zastrčila si uvolněné pramínky vlasů za uši a začala si uvazovat přední díly košile v pase na uzel. „Ano, ale...“ rozhlédla se po místnosti a zašeptala: „Žádné medvídky. Medvídky jí nosí všichni. Nikomu to neříkejte, ale už jsem je začala dávat pryč.“ Pokývla. „Vraťte se, ale vymyslete něco originálnějšího. Možná žirafu, jen ne medvídka.“

Zamířil jsem k parkovišti a snažil jsem se nevnímat charakteristické pachy a vůně nemocnice.

KAPITOLA 4

Budík mi zazvonil ve dvě ráno. Sešel jsem po molu k jezeru a skočil jsem do vody. Byla studená, ale rozproudila člověku krev. Když jsem si zaplaval, odšťavnil jsem pár mrkví a jablek, přidal řepu, petržel a navrch kus celeru kvůli předpokládanému repelentnímu účinku a pak jsem si vzal dětský aspirin. Kolem třetí hodiny jsem si už nanesl na vlasy dost smývatelné barvy, aby se jejich světle hnědý odstín změnil v téměř černou, a pak jsem si ještě obarvil našedo kotlety a vousy tak, aby mi to přidalo pětadvacet let věku. Chvilku před půl čtvrtou jsem vyjel s autem na cestu a svým vzhledem jsem nepřipomínal žádného člověka, kterého jsem kdy potkal. Zato jsem měl spoustu času na to, abych se vyhnul ranní dopravní špičce a stihl let z Atlanty v 5.30.

Seděl jsem u odletové brány v hale B a čekal jsem, až letové asistentky vyvolají číslo mé řady. Letiště nemám rád. Nikdy jsem je neměl rád. Když mi někdy myšlenky zabloudí k představám, jak to asi vypadá v pekle, vybaví se mi terminály v Atlantě. Tisíce lidí, kteří se většinou neznají, namačkaných v omezeném prostoru, všichni spěchají a ze všech sil se snaží dostat ven. Nikdo nechce doopravdy být právě tady, protože je to jen nevyhnutelné zdržení na cestě, země nikoho – nejste tu doma a ostatní také ne. Všichni tudy jen procházejí. V některých ohledech zdejší prostředí hodně připomíná nemocnici.

Přistáli jsme v Jacksonville na Floridě a odtud jsem odjel půjčeným autem do Sea Turtle Inn na Jacksonville Beach, kde v osm ráno začínala konference. Zapsal jsem se do prezenční listiny, přičísł jsem si vlasy dozadu, přidal jsem na spánky tro-

chu šedivé, opláchl si obličej vodou po holení a uvázal jsem si na kravatě dvojitý windsorský uzel, který ji zkrátil tak, že mi sahala pět centimetrů nad opasek. Sako mi bylo příliš malé, rukávy moc krátké a nohavice kalhot měly znatelně rozdílnou délku. Kalhoty i sako byly námořnický modré, ale nehodily se k sobě, pocházely ze dvou různých obleků, které jsem koupil v zásilkovém obchodě, a polobotky s dvojitou podrážkou vyšly z módy před pětadvaceti lety. Nasadil jsem si brýle v masivních obroučkách, jejichž skla nebyla dioptrická, po nikom jsem se nedíval a podpíral jsem se starou omšelou holí.

Zůstal jsem na toaletě, dokud všichni neodešli, a vešel jsem do sálu až po úvodních oznámeních. Posadil jsem se až dozadu, s nikým jsem nemluvil a nikomu jsem neposkytoval příležitost, aby zapředel hovor se mnou. *Co je to konečně lež? Jen maskovaná pravda.*

O hlavním řečníkovi jsem toho hodně četl, také měl na kontě hodně publikací a byl pokládán za jednu z vůdčích osobností svého oboru. Slyšel jsem ho už na několika jiných konferencích po celých Státech, ale přestože mě jeho řeč zajímala a v několika bodech se trochu mýlil, myšlenky mi bloudily jinde. Okno po mé levici mělo vyhlídku na Atlantický oceán, jehož hladina byla klidná, čeřená jen drobnými vlnkami a oživená tečkami pelikánů a občas i delfínem nebo surfařem. Když jsem se znovu podíval na pódium, zjistil jsem, že se přítomní rozešli na oběd. Nemohl bych vám říct, o čem ten muž mluvil, protože jsem celé dopoledne myslel na holčičku ve žlutých šatech, na chuť té její limonády a na slova vyrytá na zadní straně sandálku.

Tyto konference mají dvojitý účel: lidé jako já se na nich dovídají nejnovější informace z oboru, znalosti o metodách a postupech, které se nedostaly do odborných časopisů, ale přitom se každodenně používají, a svádějí dohromady kolegy, takže si mohou vzájemně povědět, co je nového, a poplácat se navzájem po zádech. Spoustu z těch lidí znám. Nebo jsem spíš znal dřív. S několika z nich jsem dokonce dost úzce spolupracoval. Naštěstí by mě dnes nepoznali, ani kdyby seděli přímo vedle mě.

A přesně to se stalo hned po obědě. Seděl jsem ve druhé řadě odzadu v řídce obsazeném a špatně osvětleném koutě sálu, když se do mé řady nasunul Sal Cohen a ukázal na sedadlo vedle mě. *Co tu prokristapána dělá?* Přikývl jsem a upíral jsem zrak před sebe. Prezentace s promítáním snímků pokračovala téměř dvě hodiny, během kterých Sal přecházel ze stavů hlubokého zájmu do stavu hlubokého spánku, doprovázeného lehkým pochrupováním.

Ve tři odpoledne vystoupil na pódium další přednášející. Zhruba čtyři roky uplatňoval nový postup, nyní nazývaný „Mitchův tabákový steh“, což teď bylo nové trendové slovo většiny mužů a žen v této místnosti. Ještě víc se dostalo do módy poté, co jeden doktor v Baltimore dokázal jako první tento postup úspěšně provést. To, co říkal, mě nezajímalo a bylo mi lhostejné, jestli někdo přišel na to, jak by takový postup mohl fungovat, a tak jsem se omluvil a šel jsem si koupit do foyer šálek kávy. Krátce po páté hodině odpoledne byla jednodenní konference uzavřena, potvrdili mi účast a odjel jsem zpátky na letiště, abych se vrátil domů. Než jsem nastoupil do letadla, prohlédl jsem si seznam cestujících, ale Salovo jméno tam nebylo. Pokud bych ho tam našel, nechal bych tohle letadlo uletět a volil bych jiný spoj. Přistáli jsme v Atlantě a po několika zdrženích v zácpách a kvůli srážce v severní části dopravního okruhu jsem se dostal domů až po půlnoci.

Charlieho dům naproti přes zátoku byl temný, ale to nic neznamenalo. V jeho domě bývala tma často. Zevnitř jeho domu jsem zaslechl slabý zvuk harmoniky. Pár minut po mém příjezdu umlkl a rozhostilo se noční ticho. Až na cvrčky. Ti se rozezpívali a uspali mě svou ukolébavkou – asi za půl minuty jsem už spal.

KAPITOLA 5

V pět ráno jsem otevřel dveře domku u mola a ucítil jsem noxze mu. Charlie neměl rád odřenininy od sedátka v lodi, a tak si vždycky předtím, než jsme vyrazili na projížďku, noxzemou natíral semišové šortky. Byla tma, ale rozeznával jsem obrys jeho těla na podlaze přístavního domku a viděl jsem, že se protahuje. Také jsem postřehl mokré otisky stopy nohou, které se leskly v příšeří a ukazovaly, kde vylezl z vody a vešel do domku. Už léta dělal pilates, a když chtěl, dokázal si snadno dát nohu za krk. Byl to ten nejpružnější a nejohobnější člověk, jakého jsem znal. A také jeden z nejsilnějších.

Vedle něj seděla Georgia, jeho plavá labradorka. Nikdy nikam nechodil bez ní. Ocasem švihala o dřevěnou podlahu a dávala mi tak najevo, že mě ráda vidí.

Dřevěná podlaha pode mnou zavrzala a ohlásila Charlie mu můj příchod. Myslím ale, že mě slyšel přicházet, ještě než jsem otevřel dveře. Pod námi na břehu jezera špláchala voda o kamennou hráz a rozeznávala prázdný prostor dřevěné komory tři stopy nad hladinou. Rozsvítil jsem zářivku nad jedním ze svých ponků a Charlie se usmál, ale neřekl ani slovo.

Po jedné straně byl uložený kajak pro dva. Poklepal jsem na něj a Charlie přikývl. Loďka vážila jen asi čtyřicet kilogramů, ale měřila přes osm metrů a na vodu jsme ji museli spouštět ve dvou. Charlie chytil kajak za příď a já za zád. Couvl po rampě dozadu a spustil svůj konec do nehybné, tiché vody.

Přitáhl jsem člun k molu a poplácal jsem Charlieho po rameni. „Dobrý ráno i tobě,“ řekl.

Chytil žebřík, našel špičkou nohy člun, sešplhal do něj a upnul

si nohy do vázání. Já jsem vzal vesla a opatrně jsem nasedl dopředu. Připoutal jsem si svůj „rezervní“ monitor srdečního tepu a Charlie ťukal prsty na vesla – vzkaz jeho vlastní morseovkou, znamenající *už jsem připravený vyrazit!* Odstrčili jsme se, ponořili vesla do vody, zčeřili jsme jimi hladinu a kapičky vody se rozstříkovaly od listů vesel a vytvářely na jezeře půlkruhy. Vyjeli jsme z malého zálivu v severním výběžku jezera Burton.

Obklopovalo nás přívětivé ticho. Charlie zašeptal přes rame-
no, s koutkem úst staženým v úsměvu: „Včera jsi měl dlouhý den.“

„Hmmm.“ Znovu jsem ponořil veslo, zabral jsem a hladinu zčeřily kapky vody.

Charliemu přebíhaly po zádech dolů od krku, přes ramena a směrem k hrudnímu koši vlny, vytvořené souhrou vypracovaných, tvrdých svalů a šlach.

Celá trasa od Jonesova mostu k přehradě jezera Burton měří čtrnáct a půl kilometru. Většinou ji po ránu celou projedeme. Tam a zpátky. S Charliem jsme hodně dobře sehraní. Já jsem vyšší a štíhlejší, on je masivnější a podsaditější, ale nikdy bych ho nechtěl rozzlobit v temné uličce. Sice mám vyšší aerobní kapacitu nežli on – což znamená, že mám větší srdce i kapacitu plic a dokážu v delším časovém měřítku spotřebovat víc kyslíku –, ale Charlie má zase v těle zvláštní motor, který nepodléhá zákonům fyziky nebo anatomie, ale je umístěný někde hluboko a působí, že obyčejní lidé dokážou podávat neobyčejné výkony. Například vyhrál celostátní mistrovství v zápase tím, že dostal na lopatky nejlepšího zápasníka v zemi – a hned dvakrát.

Byl to turnaj s vyřazovacím systémem na dvě porážky, a protože jeho protivník na střední škole nikdy neprohrál žádný zápas, musel ho Charlie přemoci dvakrát. Poprvé ho dostal na lopatky v druhém kole a ve druhém zápase zauzloval toho chlápka do preclíku a na lopatky ho dostal už v první minutě. Ještě neuvěřitelnější na tom bylo, že jeho protivník byl v posledním ročníku, zatímco Charlie teprve ve druhém. Počínaje tímhle

mistrovstvím Charlie vyhrál celkem tři celostátní šampionáty a během střední školy nikdy neprohrál žádný zápas.

Proud řeky Tallulah se nás snažil strhnout, a tak do něj Charlie ponořil vesla, silně zabral a vystřelil loďku směrem k jihu. Pocítil jsem náraz, z něhož jsem poznal, že se cítí v dobré formě a že dnes to bude bolet. A když to bolelo už po proudu, pak to bude tím horší při návratu proti proudu.

Po sedmé ráno mohla být jízda v kánoi nebo kajaku po řece obtížná, protože se už objevily motorové čluny, a tak jsme se projížděli brzy ráno. Náhlé změny počasí jsou tu běžné jako slunce, ale nikdo je neumí předpovědět. Vzhledem k tomu, že jezero obklopují hory, mohly se nad jeho hladinou prohnat nečekané ostré náporů vichřice nebo tornáda a potopit všechno a všechny pod hladinu. V roce 1994, pár let předtím, než jsme se sem přistěhovali, se tudy prohnala „supercela“ několika tornád známá jako Palm Sunday Killer a všichni si zapamatovali nejen její zvuk, ale také hromady trosek, které pluly po jezeře v následujících dnech. Těla lidí, kteří kdysi bydleli ve zdejších domech, ale po proudu neplula, protože většina z nich byla tak proděravělá od létajících větví a šindelů, že klesla ke dnu tam, kde bývalo staré městečko Burton.

Veslování je sport odlišný od všech ostatních. Na první pohled je to jediná sportovní aktivita, kde se nedíváte neustále dopředu. Nejčastěji se dovídáte o tom, kam míříte, z toho, co vidíte za sebou. Na závodní dráze a na hřišti působí sprinteři a překážkáři jako lokomotivy řítící se plnou rychlostí – jejich paže a nohy buší do dráhy a do vzduchu jako tyče a písky parního stroje. V americkém fotbale do sebe hráči narážejí a vychylují se vzájemně ze svých drah jako soupeřící berani nebo srážející se auta. A fotbal připomíná mraveniště hráčů zachycených mezi baletem a býčími zápasy. Ale při veslování je člověk v kajaku podobný peru natažených hodinek.

Abyste to pochopili, otevřete zadní stranu náramkových hodinek a pozorujte závit pružiny, jak se otevírají a zavírají. Při veslování se tělo dostane do stavu, i když bolestivého, kde

sportovec opakuje přesně stejný pohyb znovu a znovu. Schoulí se jako pružina, kolena přikrčí až k hrudi a paže natáhne a při tom se nadechne nejvíc, jak jen mu plíce dovolí. Pak se opře do vesel, odstrčí se nohama, začne s dlouhým tahem paží a u toho vydechuje. Vykoná pohyb v plném rozsahu, vydá se z veškerého kyslíku a znova začne hltavě vdechovat vzduch z plných plic. Dokončí záběr veslem, vytáhne vesla z vody a znovu přitáhne kolena k bradě a při návratu do původní pozice se celou dobu nadechuje, jen aby všechno zopakoval a nesobecky ze sebe zase vydal, co může.

Hodně to připomíná pulz lidského srdce. Veslování je pro lidské tělo tak náročné, že někteří veslaři prohánějí při závodu plícemi o polovinu víc vzduchu než většina všech ostatních sportovců. Proto veslaři bývají obři s širokými hrudníky a plícemi jako vzducholod.

Což dobře vystihuje Charlieho. Kdyby byl ptákem, mohl by to být kondor. Nebo ještě líp albatros.

Radost z veslování pramení z pohybů. Kajak je dlouhý a úzký, a tak klouže po hladině neuvěřitelně rychle. Kombinace vesel, jejich podpěr a posuvného sedátka pracují v souhře jako bicí nástroje v orchestru a vytvářejí pravidelný, opakující se zvuk složený z cinknutí, klapnutí a zasyčení, který se nese nad vodou a udává rytmus pohybů. Přestože sedíte zády ke směru jízdy, uvědomujete si své okolí a vedete před lodí očima, které máte vzadu na hlavě. Míříte vpřed stejně tak pocitově jako v reakci na okolí. Po každých několika záběrech se ohlédnete, abyste si otiskli okolní panorama do mysli jako fotografii. Pak se otočíte zpátky a sledujete zčerenou linii v místech, kde vaše plavidlo prořízlo vodu a od vesel vám pršely na hladinu velké kapky vytvářející kruhové stopy šířících se vlnek. Tato jezírka se s každým dalším záběrem vesel zvětšují, až nakonec splynou spolu.

Ustálili jsme rytmus svých pohybů a klouzali jsme kolem ústí Dick's Creek, Timpson Creek a Moccasin Creek. Z nosu mi stékal kapičky potu. Monitor srdečního tepu mi prozrazoval, že se blížím horní hranici své cílové zóny, a Charlieho propocená

záda a mocné dýchání vypovídaly, že je na tom stejně. Pocitu veslování v souhře s druhým člověkem, kdy jste propocení, cítíte bolest, ale současně i uspokojení z vlastní námahy, se nic nevyrovná. Je to „rozjařenost běžce“ vynásobená dvěma. Možná třemi.

To, že sedím vpředu a zodpovídám za směr plavby, neznamená, že by Charlie nevěděl, kde právě je. Minuli jsme Murray Cove a Billy Goat Island a projeli kolem Cherokee Creek, když se Charlie zeptal: „Už vidíš přehradu?“

„Ještě pět nebo šest záběrů.“

„Zpomalujeme. Jestli se letos chceme pokusit vyhrát Burton Rally, měli bychom zase zrychlit. Slyšel jsem, že se ti chlápci z Atlanty vrátí.“

Burton Rally byl závod od mostu k přehradě, kterého jsme se s Charliem účastnili v posledních čtyřech letech. První rok jsme byli třetí a v následujících letech vždycky druzí. Naším pokořitelem byla dvojice bývalých olympijských závodníků z Atlanty. Byli dobří, ale dotahovali jsme je. Nebo nám aspoň dovolovali, abychom si to mysleli. Jejich výhodou kromě toho, že byli prostě lepší, byl kevlarový člun, který vážil asi polovinu toho co naše loď. My jsme ale svoji loď měli rádi. Závodili jsme jen jednou za rok a HMS *Emma* to zvládala dost dobře.

Charlie mocně zabral a loď poskočila dopředu.

„Cítíš se dnes ráno odpočatý?“ zeptal jsem se.

Charlie se ke mně naklonil blíž a ukázal jedním prstem do vzduchu. „Jsem jen jeden člověk, ale ještě pořád jsem jeden člověk. Nemůžu dělat všechno, ale něco dělat můžu. Neodmítnu dělat něco, co můžu udělat.“

Usmál jsem se. To, co pro mě dělal Shakespeare, pro Charlieho dělala Helen Kellerová.

Klouzat po hladině je osvobozující zážitek – budoucnost je nekonečná, jako by otevírala všechny možnosti, zatímco vnímání minulosti trvá jen pár vteřin a pak zmizí navždycky. U přehrady jsme se posadili rovně, přirazili jsme ke břehu a vydýchávali jsme se. Jediným zvukem byl poplašný signál mého

monitoru srdeční frekvence, který mi oznamoval, že jsem překročil hranice cílové zóny. Charlie signál uslyšel a usmál se, ale neřekl nic, protože jeho alarm se ozýval také. Ve chvíli, kdy sluneční světlo začalo ozařovat hladinu a zvedalo z ní ranní opar, obrátil jsem loď k návratu. Všude kolem nás se vytvářely spirály mlhy připomínající miniaturní tornáda, spojovaly se do obláčků a zvyšovaly pocit teplého vlhka, které nás obklopovalo jako tekutá pokrývka.

Byl to běžný pohled a připomněl mi, že krása přežívá navzdory vši ošklivosti a hrůze světa a že Emmě by se to moc líbilo. Připomnělo mi to jiné podobné ráno, kdy jsem se probudil časně, dal jsem vařit vodu, přinesl jsem Emmě šálek čaje a pak jsem jí pomohl dolů na břeh. Seděla tam s koleny přitaženými k hrudi, jednou paží mě objímala a ve druhé držela hrneček. Zabalil jsem jí nohy do flísové přikrývky a ona jen kroutila hlavou nad pohledem, který měla před sebou. Upila čaj a políbila mě, opřela si hlavu o mé rameno a zašeptala: „K odpovědi, kterou nelze vyslovit, nelze vyslovit ani otázku.“

V té době jsem ještě nečetl Wittgensteina, ale později jsem ho pročítal mnohokrát.

Charlie cítil, že jsem se zamyslel, a zašeptal ke mně přes rameno: „Hezké ráno.“

„Jo,“ znovu jsem se odmlčel a vpíjel jsem dojem. „Emmě by se to moc líbilo.“

Charlie přikývl a nasával vzduch do plic, zatímco kolem nás plynula voda i naše minulost.

Když jsme se vrátili na naše molo, vylezl z kajaku a nahmatal cestu po boku přístavního domku, až se ocitl na pevném podkladu.

„Máš to?“ zeptal jsem se.

„Jo, dobrý. Jen se koukám, kde jsem.“

Charlie se dívá většinou pomocí rukou a uší, protože jeho oči jsou k nepotřebě. Je úplně slepý, vidí jen blesk při bouřce, ohňostroj Čtvrtého července nebo slunce, když se podívá přímo do něj. Tohle se mu také stalo před pěti lety, ale nikdy jsme o tom

nemluvili. Oba dobře známe důvod jeho náhlého oslepnutí, ale důvody, proč o tom nemluvíme, jsme nerozebírali.

A to také vysvětluje, proč má Georgii. Je to slepecký pes, kterého jsem mu věnoval k Vánocům, jakmile jsme nabyli jistoty, že se mu zrak nevrátí. Dal jsem ji pod stromeček, Charlie souhlasil, že si ji ponechá, a rychle si ji zamiloval. Měla by ho vedit, ale málokdy to skutečně tak je. Charlie má také hůl, bílou s červeným zakončením, ale nestává se často, že by ji roztáhl a použil. Zůstává v koutě jeho domu nebo složená v jeho zadní kapse. Je sice slepý, ale ne ve všem. Jako pro mě: *Ne, nebudu plakat. Měl bych proč plakat. Ale spíš to srdce na drt se rozskočí, než abych já se vám rozplakal.*

Charlie našel okraj mola a spustil se do vody k vodicímu drátu. Začal se přitahovat přes čtyřicet metrů vody ke svému domu, doprovázený Georgií, která plavala vedle něj. Otočil se ke mně a zeptal se: „Míváš ještě ten sen?“

„Jo.“

„Přišels na to, co to může znamenat?“

„Ani ne.“

„Potřebuješ vykladače?“

„Myslíš, že to dokážeš?“

Charlie zavrtěl hlavou. „To ne, ale jestli budeš spát ještě o něco míň, proměníš se v sovu.“

„Díky.“

Charlie se usmál a šlapal vodu. „Já jen že pokaždé, když se v noci probudím a jdu čurat, slyším tě, jak něco kutíš.“

„Nojo... ve škole jsem se pár věcí naučil a jedna z nich je, jak žít beze spánku.“

„To jo, ale není to zdravé. Je to proti přírodě.“

„O tom mi povídej.“

„Nevím, jak to s tebou vůbec mohla vydržet.“

„Díky. Ale tohle by tě nemělo užírat.“

Charlie si zabroukal nápěv z *Čelistí* a pokračoval v ručkování. Věděl jsem, že by mi toho rád řekl víc, ale neudělal to. S Charliem to často bylo tak, že to, co *neřekl*, znělo nejhlasitěji.

KAPITOLA 6

Vyrostl jsem ve sto let starém domě jen pár bloků od hlavního náměstí Vinings. Bylo to prosté dvoupodlažní dřevěné stavení, vytáhlé do výšky a úzké, jako by ho během stavby ze stran smáčkli. Kolem dokola ho lemovaly dvě verandy – jedna v každém podlaží – a rámovalo ho osm magnoliových stromů, poskytujících stín v každé denní době. Z ulice nebyl dům téměř vidět.

Nebyl velký, měl jen tři ložnice, ale verandy měly skoro stejnou plochu jako vnitřní prostory. Ohromné, do stran rozvalené větve magnolií se nad domem tyčily jako obří paže. Když stromy kvetly, matka otevřela všechna okna a nastavila větrák na půdě na zpětný chod, aby nasával vzduch zvenčí a s ním vůni vycházející z baldachýnu, pod kterým jsme žili. Některé větve se kývaly a skláněly pod verandu nebo se o ni otíraly – dům a ty stromy byly téměř jako starý manželský pár, kterému je dobře ve vzájemné společnosti. Trávili jsme hodně času hrami v chládku na verandě nebo šplháním po nekonečných magnoliových větvích.

Můj otec zavěsil na všechny stromy ptačí krmítka a usnadnil nám tím pozorování ptáků. Mohli jsme vidět pěnkavy, kardinály, drozdy, sojky, vrány, kolibříky, jiříčky, a dokonce občas i sovu nebo jestřába, a tak byl náš život na verandě neustálým učením o létacích, pěveckých, hnízdních a pářících zvycích všech druhů ptáků běžných v severovýchodní Georgii. Nejběžnější byli kardinálové; jednou jsme napočítali jedenáct jejich hnízd. Jasně barevný sameček stál hrdě a ochranně na tmavozeleném a hnědém pozadí a nikdy se nevzdaloval od tmavší samičky, která měla spíš odstín krve a se kterou utvořil

pár na celý život. Když se na jaře setmělo, stěny našeho domu odrážely koncerty samečků i samic kardinálů, kteří vysílali své hlasy podobně, jako ponorky vysílají zvukové signály z temných hlubin na dně oceánu.

S Emmou jsme se potkali na hřišti ve druhé třídě základky. Právě jsem překonal velkou prolézačku, aniž jsem se dotkl země, a ještě jsem tam nahoře visel, když jsem si všiml, jak mě pozoruje. Byla v naší škole nová, právě se přistěhovala do města. Byla tichá, obvykle si něco kreslila do skicáku a vždycky přitom něco koutkem oka pozorovala. Na svůj věk byla malá, možná i trochu slabá, a během přestávek, když si jiné děti hrály s míčem nebo šplhaly po prolézačce, sedávala u piknikového stolu s otevřeným skicákem a tužkou do něj kreslila obrázky. Působilo téměř neuvěřitelně, co dokázala vytvořit během patnácti minut přestávky jen s tužkou a kusem bílého papíru.

Jednoho dne mi na konci přestávky jakoby nic podala novou skicu a vrátila se ke svému místu na vzdáleném konci třídy. Byl jsem to já, houpal jsem se jako opička a měl jsem hloupý výraz. A měla pravdu, předváděl jsem se. Její skica to zachytila. Nazítří při obědě mi nabídla koláček s čokoládou a já jsem jí dal své mléko. Další týden jsme si prisunuli židle k sobě v hodině hudební výchovy paní učitelky Wilsonové, a já jsem dokonce vynechal kopání s míčem, abych ji mohl pozorovat při kreslení. Na začátku třetí třídy se její rodina přestěhovala do cihlového domu za rohem od nás, a tak jsem cestou do školy musel procházet kolem nich. Většinou jsem se tam ráno srazil s ní a s jejím mladším bráškou Charliem.

Charlie byl o čtyři roky mladší než Emma a měl na dítě svého věku neobvykle velké paže, což vysvětlovalo, proč mu Emma láskyplně říkala Pepek námořník. Charlie moc rád něco sestavoval a ještě raději bušil do věcí kladivem. A díky velikosti svých paží se jím dovedl opravdu pořádně ohánět. Ke své starší sestře se choval opravdu ochranně a první dva roky mě i on obezřetně sledoval.

Charlie měl dobrodružnou povahu a někdy věci dost nepromýšlel, a tak když se pokusil zhoupnout na laně z jedné z našich magnolií a místo lana chtěl použít natahovací figurku Stretch Armstrong, skončilo to opravdu špatně a ošklivou amputací. Když Charlie skončil v hromadě magnoliového listí vedle verandy, v ruce držel utrženou paži panáčka a kolem bylo všechno potřísněno gelem, který tvoří výplň Armstrongova těla, hledal pomoc u mě.

V dětství mě dobře charakterizovaly přívlastky „zvídavý“ a „hraje si bez problému sám“. Od chvíle, kdy jsem zjistil, že kostky lega zapadají do sebe, jsem proměnil svůj pokoj v bludiště svých soukromých stavebních projektů a přiměl jsem maminku, aby vzdala všechny pokusy donutit mě k úklidu. Na rybářském lanku připevněném u stropu visely modely letadel, v koutech stály domy ze stavebnice Lincoln Log o pěti až šesti podlažích, na přeplněných policích knihovničky se zase tísnily pevnosti, jako Alamo vyrobené z párátek, a na mém psacím stolku zabíraly až příliš místa domky z karet slepených lepidlem. Rozebral jsem patnáct rozbitých angličáků a postavil jsem z jejich součástí nové, z chirurgických hadiček jsem si vyráběl vlastní praky, zlepšil jsem hřídele, převodovku a brzdy svého terénního kola, zvýšil jsem rychlost větráku ve svém pokoji a zlepšil jsem vlastnosti pružiny, která měla podle reklamy sestupovat sama dolů po schodech, tak, že to opravdu dělala. Zkrátka jsem moc rád kutil, a navíc jsem měl neukojitelnou touhu přicházet věcem na kloub a dovídat se, jak co funguje.

A obzvlášť lidské tělo. Budovy a vozidla byly zajímavé, dokonce mě fascinovaly, ale lidské tělo pro mě znamenalo vše pohlcující posedlost. Stěny mého pokoje pokrývaly obrazové tabule a schémata znázorňující všechno od struktury kostí a růstu svalů až po soustavy orgánů a neuronové dráhy v mozku. Protože mé ruce hrály v mých výzkumech velkou roli, v sedmi letech už jsem měl za sebou pitvu a pak sešití dvou žab, jedné ryby, sousedovy kočky, pásovce a dlouhého černého hada – všichni

ti tvorové byli beztak mrtví nebo měli smrt na jazyku, než jsem je dostal do rukou.

V tomto věku by se moje pitvání dalo přesněji popsat jako důkladné zkoumání, ale v mém sešívání mrtvých těl byl příslib. Abych se zlepšil, nacvičoval jsem to. Oloupal jsem slupku z pomeranče a pak jsem ji zase našil na místo, a přitom jsem dával pozor, aby z plodu nevytekla šťáva. Když jsem zvládl pomeranče, postoupil jsem k bagetám, protože jejich kůrka je tenká, křehká a snadno se poruší.

Když Charlie viděl, co provádím přinejmenším s jednou žábou a sousedovou siamskou kočkou, nabídl mi svého chromého hrdinu a já jsem se dal do práce: přišil jsem mu paži a potom jsem dovnitř vpravil rosolovitou náplň, aby figurka získala původní tvar. Když jsem uvázal poslední uzlík stehů, přetřel jsem je vteřinovým lepidlem, abych jizvu utěsnil. Bylo to sice ošklivé, ale fungovalo to a figurka přežila, aby mohla dál konat hrdinské skutky. Vrátil jsem ji Charliemu, který zkoušel škubat a tahat za její končetiny a pak mi řekl: „Díky, Krejčíku.“ To přízvisko už mi zůstalo a přátelství s Charliem také.

KAPITOLA 7

Ráno v poslední den školy před vánočními prázdninami ve třetí třídě jsem šel kolem domu O'Connorových a myslel jsem na to, jak moc toužím po vzduchovce Red Ryder BB, když Charlie vyskočil z křoví a řekl mi, že Emma měla „záchvat“ a rodiče ji odvezli do nemocnice. Vyslechl jsem jeho líčení toho, co se stalo, a pak jsem řekl: „Charlie, já nejdu do školy. Musím Emmu vidět. Co budeš dělat ty?“

Ohlédl se k domu, pak se podíval ulicí směrem ke škole, hodil batůžek do křoví a řekl: „Jdu s tebou.“

Utíkali jsme celou cestu až do nemocnice a na pohotovost, kde jsem neviděl nikoho známého. Sahrál jsem ztraceného a pověděl jsem ženě u pultu informací, že nemůžu najít maminku a sestru a zda by mi mohla říct, kde jsou. Uvěřila mi to.

S Charliem jsme vystoupili z výtahu ve třetím podlaží a našli jsme Emminu maminku, jak se opírá o automat na kolu a pláče. Vzala mě za Emmou na pokoj, ale Emma byla izolovaná pod plastovým stanem. Zamávala mi a usmála se, ale nedovolili mi se k ní přiblížit. V tom nemocničním pokoji strávila Vánoce. A já také, až na vánoční ráno, kdy je nadílka.

Těsně před Novým rokem ji odvezli domů a já jsem jí musel házet kamínky na okno, abych jí mohl ukázat svoji novou pušku. Nakonec se Emma zotavila a několik týdnů po začátku jarního čtvrtletí se vrátila do školy, ale chodila už vždycky pomaleji, její dýchání se změnilo a rodiče s ní zacházeli jako s drahým porcelánem.

Jednoho odpoledne, když jsme se my tři vrátili společně ze školy, Emma vyšla nahoru, aby si trochu zdřímla, a její matka

si mě vzala stranou a podala mi krabičku pilulek. „Emma musí tohle brát. Jsou podobné vitaminům a...“ odmlčela se. „Je to opravdu drahé, ale... Emma je musí užívat.“ Jemně mi nadzvedla bradu a já jsem k ní vzhlédl. Oči měla unavené a začervenalé a měla pod nimi váčky, skoro tak velké jako samotné oči. „Zlatíčko, dohlédni na to, aby Emma vzala tuhle pilulku každý den u oběda.“

Vzal jsem od ní krabičku a přikývl jsem.

„Musíš mi to slíbit.“

„Ano, slibuju vám to, paní O'Connorová.“

Každý den v poledne jsem otevřel krabičku a podal Emmě pilulku. Emma si přejela prsty přes rty, jako by si uzavírala pusu na zip, překřížila si ruce na hrudi a zavrتهla hlavou.

Trpělivě jsem čekal.

Přes zavřené rty a zatáté zuby řekla: „To je pilulka jako pro koně. Pokaždé když se ji snažím spolknout, chce se mi zvracet.“

Abych jí to usnadnil, rozřízl jsem pilulku napůl svým švýcarským armádním nožem a požádal jsem paní za pultem bufetu o nějaký čokoládový pudink nebo jogurt. Takhle bylo polykání pilulky snazší.

Podívala se na mě a já jsem zašeptal: „Slíbil jsem to tvé mamince, Emmo.“

Dala si pilulku do úst, vzala si sousto pudinku a zahučela: „Nojo, ale já jsem nic neslíbila.“ Pořád mi hrozila, že pilulku nespolkne, a ještě namítla: „Tak svůj slib odvolej.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Vem ho zpátky, Reese.“

„To nemůžu.“

„Nemůžeš, nebo nechceš?“

„Obojí.“

Emmě se rudě zablesklo v očích a polkla. Skoro na celý měsíc se mnou přestala mluvit, až na tohle každodenní polední dohadování. Tak jsem se ve třetí třídě změnil v pilulkového dozorce a Emma mě kvůli tomu nesnášela.

Nebo jsem si to aspoň myslel.

KAPITOLA 8

Ten sen mě začal pronásledovat potom, co jsem našel klíč od trezoru. Objevil se, jako když se rozsvítí záběr v kině, vtiskl se mi do duše a zůstal už se mnou natrvalo. Jako všechny sny jsou i ty mé podivné a nedávají vždycky dokonalý smysl. Tenhle nemá přesný začátek ani konec, ale opakuje se vždycky stejně a vynoří se pokaždé, když zavřu oči.

Stojím v domě ze sedmnáctého století. Kamenné zdi, dřevěné podlahy, krb a na stole přede mnou někdo leží, možná že je to pán domu, smrtelně zraněný v bitvě a lapá po dechu. Trpí hroznými bolestmi a jeho umírání je pomalé a strašné. Myslím, že jsem v té bitvě byl také, ale ne jako voják. A patrně ani jako felčar. Možná jsem byl vlajkonoš, ale nevím, proč si to myslím, kromě toho, že mám kolem sebe omotanou vlajku.

V rukou držím džbán vody. Je naprasklý a oprýskaný, a když ho držím v kolmé poloze, prosakuje z něj voda jako cedníkem. Všechno kolem zaplavuje. Nemám dost prstů na to, abych ucpal všechny díry ve džbánu, a tak je podlaha celá zaplavená kaluží z krve zraněného a vody z mého džbánu. Když ale džbán převrátím dnem vzhůru, přestane prosakovat. Stojím nad tím člověkem, kterého neznám, a polévám jeho tělo vodou. Přestože to dělám, nedokážu říct, co mu je. Horečně se snažím zjistit, kde má zranění, ale na jeho těle není nic vidět. Víím jen tolik, že když na něj nalévám vodu, dokáže dýchat a zdá se, že se mu ulevilo. Ale čím víc vody vylévám, tím je džbán těžší, a brzy, přestože mám pocit, že používám obě ruce a vynakládám veškerou sílu, už ho nedokážu udržet. Vyčerpaně se zhrouťím na stůl, promočený vyplývav-